

les glàndules endocrines

d'aquest sistema humoral. Cada glàndula endocrina, informa un grup determinat de qualitats del revestiment corporal, demostrat plenament als ulls de la ciència moderna en les destruccions e excitacions glandulars dutes a terme en estudis experimentals, o produïdes per malaties.

Corollari del que venim dient, serà la següent conclusió, que de segur ja sospiten moltes de les nostres belles lectores, a les que va particularment adreçat aquest petit treball: **la dona tindrà un cutis i dependències tant més perfectes quant més dona sigui.**

El mateix podem dir de l'home. Siqui'ns permès, però, no analitzar ara el tipus viril de la bellesa cutània, no sols perquè no tenim espai, sinó també perquè correntment en parlar de bellesa del cutis, hom es refereix al de la dona, sens dubte per l'alt valor sexual d'aquest atribut femení, superior de bon tros al masculí.

Cenyint-nos doncs, i tornant a la conclusió que ara mateix fèiem, ja ens sembla oir a les nostres lectores preguntar:

I doncs per quin mecanisme es pot obtenir el cutis perfecte?

No aneu de pressa. Fixem-nos d'antuvi en l'arrel biològica d'aquesta interpretació de la bellesa cutània, que es nodreix opíparament en l'esfera sexual. Sembla que vol renyir amb les modes, ja que l'arrel biològica és inamovible; però; no cal esfereir-se, lectores inquietes, que ja veurem com no és així.

La pell i dependències de la dona, assoleixen la seva valoració estètica màxima, en el cim de la feminitat. I perden tota la seva bellesa a mesura que es perd la feminitat, un bri darrera l'altre, en la senectut. Direm de pas, per a consol de les que perden la joventut, que els miracles de la ciència moderna, van allunyant de dia en dia, aquest fantasma de la senectut, a llindars inimaginables.

No ens sembla del cas demostrar aquests fets que estan a la ment de totes les lectores. Creiem més interessant examinar la feminitat sota el prisma cutani, per provar de treure'n conclusions pràctiques.

Totes les glàndules que informen la feminitat, son, en efecte les que amb llurs secrecions influencien més directament les qualitats de la pell. Al cap de totes elles hi ha l'ovari, la tiroide, la suprarenal, la hipòfisi i el fetge.

Com és aquesta influència?

Serà suficient examinar el què ocorre en els excessos i defectes funcionals d'aquelles glàndules, vorejant o no els llindars de la malaltia.

L'ovari —la clau de la feminitat— reflexa a la pell tota la seva capacitat funcional. N'hi ha prou en dir que la bellesa de la pell, cabell i ungles coincideix amb la floració de la vida sexual, de la pubertat a la menopausa. Una deficiència ovàrica es tradueix molt aviat en pell seca o greixosa, sovint apergaminada, amb acné o diverses malalties de la pell, que es veuen favorescudes pel terreny hipoovàric. Les ungles es tornen trencadisses i mates, o acanalades. El cabell perd la seva seductora brillantor natural, per tornar-se sec, trencadís, inexpressiu; demés, neix allà on no fa falta (bigoti, patilles, etc.). Tota dona sap els miracles que fa la cosmètica per a corregir aquests defectes tan corrents.

(Acabarà.)